

Sygn. akt V CSK 2/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa E. B.-H. i J. M.-Ś.

przeciwko I. P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.), a mianowicie art. 41 § 1 k.r.o. w relacji do art. 527 k.c., zwłaszcza w kontekście poglądów wyrażonych w uchwale Sądu Najwyższego z 12 maja 2011 r., III CZP 15/11 (OSNC 2012, nr 1, poz. 1).

Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w orzecznictwie wskazanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd na temat sposobu wykładni jakiegoś przepisu we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów.

Zagadnienie, które było doniosłe dla oceny zasadności roszczenia ocenianego w sprawie zostało objaśnione w powołanej przez skarżącą uchwale Sądu Najwyższego z 12 maja 2011 r., III CZP 15/11. Skarżąca kwestionuje pogląd wyrażony w tej uchwale z odwołaniem się do art. 41 § 1 k.r.o., a przepis ten odczytuje, jako gwarantujący nienaruszalność majątku wspólnego małżonków w celu zaspokojenia wierzytelności o naprawienie szkody, przysługującej wierzycielowi tego z małżonków, który był sprawcą czynu niedozwolonego. Art. 41 § 1 k.r.o. określa warunki, pod którymi zobowiązania umowne zaciągnięte przez jednego małżonka podlegają zaspokojeniu z majątku wspólnego.

Z art. 41 § 3 k.r.o. wynika, że wierzytelność dotycząca majątku osobistego jednego z małżonków może być zaspokojona m.in. z jego majątku osobistego. Do tego majątku należą rzeczy i prawa wymienione w art. 33 k.r.o., w tym te, które zasilają majątek osobisty w związku z ustaniem i podziałem majątku wspólnego. W art. 52 § 1a k.r.o. ustawodawca przewidział uprawnienie dla wierzyciela jednego z małżonków do zażądania ustanowienia przez sąd rozdzielności majątkowej, jako przymusowego ustroju majątkowego, w jakim będą pozostawać małżonkowie na skutek zrealizowania kompetencji sądu przewidzianej tym przepisem. Przesłanką jego ustanowienia jest uprawdopodobnienie, że zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga podziału majątku wspólnego. Ustanowienie rozdzielności majątkowej między małżonkami powoduje ustanie wspólności składników ich majątku na korzyść ich majątków osobistych, z których możliwe staje się zaspokojenie wierzyciela jednego z małżonków także co do wierzytelności mającej źródło w czynie niedozwolonym. Stanowiska tego skarżąca nie zakwestionowała i nie zgłosiła zagadnienia na gruncie art. 52 § 1a k.r.o., czy potrzeby wykładni tego przepisu. Nie obejmują go zresztą także zarzuty skargi kasacyjnej, podczas gdy na zawartej w nim regulacji opiera się założona przez Sąd drugiej instancji konstrukcja skutków, jakie wywoła wydane w sprawie orzeczenie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

aw  
jw